

Dosarul nr. 3ra-590/22

2-20091418-01-3ra-06062022

prima instanță: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, E. Palanciuc, V. Negru)

Î N C H E I E R E

13 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Vitalie Galeru,
în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Vitalie Galeru împotriva Consiliului Superior al Procurorilor
cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil,
împotriva hotărârii din 28 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de către Vitalie Galeru,

c o n s t a t ă :

La 31 iulie 2020 Vitalie Galeru, reprezentat de avocatul Andrei Crasnostan a
depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor
cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil (f.d. 3-8).

În motivarea cererii de chemare în judecată, Vitalie Galeru, reprezentat de
avocatul Andrei Crasnostan a relatat că, prin deciziile inspectorului din cadrul
Inspecției Procurorilor, Natalia Cernous din 05 noiembrie 2019 și 26 noiembrie
2019 și a deciziei inspectorului din cadrul Inspecției Procurorilor Vasile Godoroja
din 31 ianuarie 2020, au fost transmise spre examinare Colegiului de disciplină și
etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, trei cauze disciplinare intentate
în privința faptelor, ce ar constitui abateri disciplinare comise de procurorul Vitalie
Galeru, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, care prin prisma pct. 65
din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și
etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor Nr. 12-228/16 din
14 septembrie 2016 (cu modificările ulterioare) au fost conexate și examinate
într-o procedură unică.

Astfel, în procedurile disciplinare nominalizate, procurorului Vitalie Galeru
i-au fost incriminate în calitate de abateri disciplinare faptele că:

- în urma verificărilor efectuate, la indicațiile Procurorului Șef al Procuraturii
Anticorupție Viorel Morari, la data de 03 octombrie 2019, în biroul 503, din
incinta Procuraturii Anticorupție, unde a activat procurorul Vitalie Galeru, au fost

depistate două mape, în care se aflau materialele cauzei penale Nr.XXXXXX, intentată de Procuratura Anticorupție și transmisă procurorului respectiv pentru exercitarea urmării penale, care nu erau cusute. La prezenta cauză penală urma a fi conexată cauza penală Nr.XXXXXX, intentată de Procuratura mun. Chișinău și transmisă în adresa Procuraturii Anticorupție, lucru care nu s-a efectuat de procurorul Vitalie Galeru, fiind lăsate aceste chestiuni fără examinare și adoptare a unei soluții finale referitoare la caz, iar în momentul transferării acestuia de la Procuratura Anticorupție la Procuratura mun. Chișinău, aceste cauze penale nu au fost transmise corespunzător Cancelariei instituției respective, prin act de predare-primire, fiind lăsate fără supraveghere, în biroul de serviciu;

- în condiții similare, la data de 03 octombrie 2019, în biroul 503, din incinta Procuraturii Anticorupție, unde a activat procurorul Vitalie Galeru au fost depistate o parte din materialele cauzelor penale Nr.XXXXXX, Nr.XXXXXX, Nr.XXXXXX, care au fost transmise pentru exercitarea urmării penale de către procurorul respectiv și două dosare cadastrale în original, în privința imobilelor Nr. cadastral XXXXXX și Nr. cadastral XXXXXX, care anterior au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive. Însă de către procurorul Vitalie Galeru, în cadrul acestor cauze penale nu au fost întreprinse acțiunile corespunzătoare în condițiile legislației procesuale, pentru a hotărî soarta corpurilor delictive și nu a fost asigurată evidența strictă a acestor cauze penale. Totodată, au fost depistate petițiile cet. Arcadie Scripnic și Vera Scripnic, care au fost adresate Procuraturii mun. Chișinău la data de 10 noiembrie 2011 și 18 noiembrie 2011, dar la care procurorul Vitalie Galeru nu a acordat răspunsul necesar, când activa în calitate de procuror în cadrul Procuraturii mun. Chișinău;

- în a treia procedură disciplinară, i s-a incriminat procurorului Vitalie Galeru, faptul că nu a întreprins măsuri corespunzătoare pentru cercetarea obiectivă și sub toate aspectele, a circumstanțelor cauzelor penale Nr.XXXXXX și Nr.XXXXXX, aflate în conducerea sa și investigate de către Direcția generală urmărire penală a Centrului Național Anticorupție și prin aprobarea sa, în aceste cazuri s-au efectuat fără necesitate legală, mai multe acțiuni procesuale, iar ulterior aceste cauze penale fiind transmise în conducerea altui procuror, au fost clasate la data de 25 mai 2018, cu scoaterea de sub urmărire penală a persoanelor vizate.

Subsecvent, reclamantul a enunțat că în ședința Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, parțial și-a recunoscut vina în privința primelor 2 capete de acuzare, respectiv, prin Hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr.3-21/20 din 29 mai 2020, s-a aplicat față de el sancțiunea disciplinară — avertismentul, pentru abaterile disciplinare constatate.

Reclamantul a menționat că la 03 iunie 2020, inspectorul Inspecției Procurorilor Natalia Cernous, a contestat Hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor Nr.3-21/20 din 29 mai 2020, la Consiliul Superior al Procurorilor, solicitând casarea acesteia și aplicarea unei sancțiuni mai aspre față de procurorul Vitalie Galeru, pentru încălcările comise.

După examinarea prezentei contestații în ședințele din 25 iunie 2020 și 03 iulie 2020, prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor Nr. 1-57/2020 din 03 iulie 2020, s-a admis contestația Inspecției procurorilor, s-a casat hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr.3-21/20 din 29 mai 2020, adoptată în privința procurorului Vitalie Galeru și s-a

adoptat o nouă hotărâre, prin care s-a recunoscut vinovat procurorul Vitalie Galeru de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) din Legea Nr.3/2016 cu privire la Procuratură și s-a aplicat în privința acestuia sancțiunea disciplinară - muștrare. S-a recunoscut vinovat procurorul Vitalie Galeru de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.e) din Legea Nr. 3/2016 cu privire la Procuratură și s-a aplicat în privința acestuia sancțiunea disciplinară - eliberarea din funcția de procuror. S-a stabilit definitiv în privința procurorului Vitalie Galeru pentru concurs de abateri disciplinare, prin absorbția sancțiunii disciplinare mai ușoare de sancțiunea disciplinară mai gravă, sancțiunea disciplinară - eliberarea din funcția de procuror.

În opinia reclamantului, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/2020 din 03 iulie 2020, este ilegală și pasibilă de a fi anulată integral, deoarece Consiliul Superior al Procurorilor, potrivit cadrului legal, nu are competențe de a adopta hotărârile, prin care să aplice sancțiunea - eliberarea din funcția de procuror.

De asemenea, potrivit prevederilor legale, procedura disciplinară în privința examinării abaterilor disciplinare incriminate procurorului, urmează a se examina obligatoriu cu respectarea principiului legalității.

Astfel, sancțiunea - eliberare din funcția de procuror, este atribuită în competența Colegiului de disciplină și etică, iar Consiliul Superior al Procurorilor cu toate că examinează contestațiile împotriva hotărârilor acestui Colegiu, reieșind din conținutul Legii cu privire la procuratură nr.3 din 25 februarie 2016, poate să constate abaterea disciplinară și la caz corespunzător, poate face propuneri Procurorului General, referitor la eliberarea din funcție a procurorului vizat cu încetarea relațiilor de serviciu, dar nu poate aplica nemijlocit această sancțiune.

Prin urmare, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/2020 din 03 iulie 2020, este adoptată peste limita competențelor legale a acestui organ administrativ de stat.

Mai mult, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor Nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020, nu este întocmită și publicată cu respectarea termenilor legali, fapt care încalcă drepturile și libertățile legale ale persoanei vizate, dar și principiile legalității și transparenței.

În argumentarea opiniei enunțate, reclamantul a menționat că nepublicarea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/2020 din 03 iulie 2020, în termenul stabilit de lege, precum și neprezentarea acesteia în formă motivată persoanei vizate, încalcă în mod direct principiile stabilite pentru derularea procedurii disciplinare în privința procurorului, prevăzute de art.39 din Legea cu privire la procuratură nr.3 din 25 februarie 2016. Iar, pe cale de consecință drepturile constituționale ale persoanei vizate, la apărare și la muncă, or, hotărârea nominalizată, a servit drept temei de emitere de către Procurorul General a ordinului nr.893-p din 07 iulie 2020, prin care Vitalie Galeru a fost eliberat din funcția de procuror în Procuratura mun. Chișinău și concediat din Procuratură.

Ținând cont de cele enunțate, Vitalie Galeru, reprezentat de avocatul Andrei Crasnoștan a solicitat anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020, adoptată în privința procurorului Vitalie Galeru”.

Prin hotărârea din 28 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Vitalie Galeru împotriva Consiliului Superior al Procurorilor privind anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020, adoptată în privința procurorului Vitalie Galeru” (f.d.33-67, Vol.II).

În susținerea hotărârii emise, Curtea de Apel Chișinău analizând materialele cauzei și având în vedere dispozițiile art.16 alin. (1), art. 225 alin. (1) și (2), art. 137 alin.(1)-(4) din Codul administrativ, art.125¹ din Constituția Republicii Moldova, art.70 alin.(1) lit. f), art.77 alin.(6) și (7), art.82, art. 85 alin.(1)-(3), art.86 alin.(1) și (3), art.89 din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016, a conchis că, la adoptarea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020 „Cu privire la contestarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020 în privința procurorului Vitalie Galeru”, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar de vot, reieșind din circumstanțele de fapt constatate și cu prevederile normative, care se circumscriu procedurii disciplinare în privința procurorilor privind examinarea contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică.

Astfel, Consiliul Superior al Procurorilor a acționat în limitele împuternicirilor acordate de lege, cu respectarea procedurii prevăzute în acest sens, hotărârea adoptată fiind luată de un organ colegial, ca urmare a analizei faptelor relevante pentru luarea deciziei enunțate, precum și a realizării procedurii de vot.

Argumentele reclamantului cu privire la faptul că, procedurile disciplinare au fost pornite cu încălcarea normelor legale, deoarece procurorul –șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale nu avea competența de a sesiza Inspekția Procurorilor, Curtea de apel Chișinău le-a catalogat ca fiind neîntemeiate.

Aceasta, deoarece conform art.124 din Constituția Republicii Moldova, Procuratura este o instituție publică autonomă în cadrul autorității judecătorești, ce contribuie la înlăptuirea justiției, apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei, societății și statului prin intermediul procedurilor penale și al altor proceduri prevăzute de lege. Atribuțiile Procuraturii sunt exercitate de procurori. Competențele, modul de organizare și funcționare a Procuraturii se stabilesc prin lege.

Aici, prima instanță a făcut trimitere și la decizia nr. 30 din 29 martie 2018 a Curții Constituționale, în care Curtea a constatat că textul articolului 124 din Constituție nu conține prevederi exprese cu privire la independența procesuală a procurorului sau cu privire la posibilitatea exercitării controlului ierarhic de către procurorii ierarhic superiori. Norma constituțională indică, în această privință, că „[c]ompetențele, modul de organizare și funcționare a Procuraturii se stabilesc prin lege”. Astfel, Curtea a observat că art.3 alin.(4), intitulat „Principiile de organizare și de activitate ale Procuraturii și procurorului”, din Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură conține prevederi exprese referitoare la independența procesuală a procurorului. Acest articol stabilește faptul că procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează....].

Subsecvent, invocând dispozițiile art. 3, 21, 29, art.53 alin.(1), (2), art.57 alin.(1) ale Codului administrativ, art.3 alin.(4), (5) și (6), art.12 alin.(1) și (3), art.43 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016, precum și prevederile pct.2.1 și 2.2 ale Regulamentului privind conținutul și procedura de depunere a sesizării cu privire la abaterea disciplinară comisă de procuror, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.12-240/16 din 29 septembrie 2016, dar și a pct.5, 11 ale cap. III din titlului I, pct.3 al cap. I din titlul II, cap. V secțiunea 1 lit.a), secțiunea 2 pct.3)-4), secțiunea 3 pct.2) din titlul II ale Regulamentului Procuraturii, aprobat de Procurorul General nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, Curtea de Apel Chișinău a constatat că la 31 decembrie 2019, Procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, în mod legal a înaintat Consiliului Superior al Procurorilor sesizările cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, comise de procurorul Vitalie Galeru, în cadrul cauzelor penale nr.XXXXXXX și nr.XXXXXX. Or, Procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale avea competențe privind sesizarea Inspecției Procurorilor cu privire la abaterile disciplinare comise de procurorul Vitalie Galeru, care activa în Procuratura Anticorupție. De altfel, potrivit normelor legale, este în drept să sesizeze Inspecția Procurorilor - orice persoană interesată; membrii Consiliului Superior al Procurorilor; membrii Colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor în condițiile art.31 alin.(5) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016; Procurorul General; procurorii-șefi; Inspecția procurorilor, în urma controalelor efectuate și procurorii din cadrul secției unificare a practicii în domeniul urmăririi penale din cadrul Procuraturii Generale.

Argumentul invocat de reclamant că Procurorul -șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos a înaintat sesizarea la solicitarea Procurorului General Alexandr Stoianoglo, prima instanță la apreciat ca fiind neîntemeiat, deoarece prin dispoziția Procurorului General, Alexandr Stoianoglo nr.75/33 din 09 decembrie 2019 „Cu privire la controlul activității Procuraturii Anticorupție”, s-a dispus: a supune controlului activitatea Procuraturii Anticorupție pentru perioada 01 ianuarie 2016-20 decembrie 2019; Constituirea Grupului de control a) pe segmentul urmăririi penale: Ruslan Popov, [...] Procurorii controlori pe segmentul urmăririi penale: Adrian Mircos - procurorul -șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale [...] (f.d.12-14, din dosarul disciplinar nr.35-53/13 vol.V).

Altfel spus, Procurorul General Alexandr Stoianoglo, a dispus numai efectuarea controlului activității Procuraturii Anticorupție și nu nemijlocit a activității procurorului Vitalie Galeru, iar reclamantul nu a prezentat probe care să confirme contrariul.

Ce ține de argumentul invocat de reclamant precum că, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020, ca fiind în fraudă procedurii de adoptare, deoarece sesizările s-au făcut la solicitarea Procurorului General, Alexandr Stoianoglo și că acesta s-a expus în mass-media privitor la vinovăția lui Vitalie Galeru, Completul de judecată îl consideră ca fiind neîntemeiat, or potrivit materialelor cauzei se atestă că, sesizările înaintate au fost înaintate de Procurorul-Șef al Procuraturii Anticorupție, Viorel Morari și de Procurorul-Șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii

Generale, Adrian Mircos, dar nu de Procurorul General, Alexandr Stoianoglo, or, careva probe în acest sens nu au fost prezentate.

Referitor la faptul că Procurorul General Alexandr Stoianoglo, a participat la o emisiune televizată, unde s-a expus asupra încălcărilor comise de reclamantul Vitalie Galeru, Curtea de Apel Chișinău a reținut că, acest fapt a avut loc după emiterea hotărârii contestate, respectiv nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.49 și 50 Cod administrativ, de a împiedica membrul de drept al Consiliului Superior al Procurorilor, Procurorul General Alexandr Stoianoglo, de a participa la examinarea contestației depuse de Inspectorul din cadrul Inspecției Procurorilor a Procuraturii Generale, Natalia Cernous împotriva Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020 în privința procurorului Vitalie Galeru.

Argumentul invocat de reclamant precum că actul contestat nu este întocmit și publicat cu respectarea prevederilor legale, instanța ierarhic inferioară la catalogat ca fiind neîntemeiat, întrucât potrivit materialelor cauzei, reclamantul a avut acces la textul integral al Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor din 03 iulie 2020.

Mai mult, examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020, a avut loc în ședință închisă în conformitate cu prevederile legale. Or, legislația națională acordă posibilitatea examinării cauzelor în ședință închisă, pentru a preveni divulgarea unor informații care se referă la aspectele intime ale vieții, ce lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională, ori la alte circumstanțe, care ar putea prejudicia interesele participanților la proces, ordinea publică sau moralitatea, inclusiv informațiilor care consemnează date cu caracter personal atribuite la secret de stat, profesional, bancar, medical, comercial sau fiscal și a altor informații cu accesibilitate limitată sau operațiunilor administrative, desfășurate în legătură cu gestionarea dosarelor penale, precum și mijloacelor utilizate în acest sens, informații ce țin de confidențialitatea procesului penal sau alte informații oficiale cu accesibilitate limitată.

Astfel, pe cale de consecință, derivă și necesitatea că legislația procesuală să asigure protecția datelor cu caracter personal la publicarea hotărârilor. Prin urmare, Consiliul Superior al Procurorilor a publicat numai partea dispozitivă a hotărârii contestate, or, în hotărâre au fost constatate abaterile disciplinare a procurorului Vitalie Galeru ce țin de neîndeplinirea atribuțiilor procesuale în cauzele penale, care sunt în exercitarea urmăririi penale, pe care nu există o soluție procesuală finală și prin urmare era necesar de a respecta principiul confidențialității urmăririi penale.

Complementar, prima instanță a reținut că la momentul emiterii actului contestat, Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016 și Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, adoptat prin Hotărârea nr.12-225/16 din 14 septembrie 2016, nu reglementau modul de publicare a hotărârilor pe site-ul Consiliului Superior al Procurorilor și nici nu stabileau obligativitatea depersonalizării hotărârilor, respectiv pârâtul pentru a nu admite scurgeri de informații cu acces limitat și/sau încălcarea principiului confidențialității, întemeiat a ajuns la concluzia de a nu publica hotărârea contestată integral, dar numai partea dispozitivă.

Reieșind din cele menționate, Curtea de Apel Chișinău a conchis că hotărârea contestată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzute de normele legale, iar

anumite circumstanțe ce ar confirma că pârâtul a încălcat procedura de examinare a cauzei nu au fost constatate.

De asemenea, instanța ierarhic inferioară a opinat că Consiliul Superior al Procurorilor întemeiat a ajuns la concluzia că Vitalie Galeru, fiind persoană cu funcție de demnitate publică și conștientizând rolul și importanța atribuțiilor ce îi reveneau în cadrul exercitării funcției, a lăsat în nelucrare din motive neîntemeiate dosarele penale nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX și nr.XXXXXXX perioade excesive, generând stagnarea urmăririi penale. Astfel, prin acțiunile acestuia s-au compromis standardele termenului rezonabil de efectuare a urmăririi penale în raport cu dosarele nominalizate, nu s-a asigurat drepturile persoanelor la un proces echitabil, prin examinarea cauzelor într-un termen rezonabil, nu s-au întreprins pe aceste dosare penale toate măsurile necesare în vederea stabilirii circumstanțelor relevante. Or, acesta nu a întreprins măsurile necesare pentru asigurarea păstrării conforme a dosarelor penale și materialelor repartizate în gestiunea sa, abandonându-le într-o manieră insolentă fără supraveghere, soluții procesual-penale și mișcare procesuală, prin depozitarea lor nescuzabilă, care a dus la excluderea acestora din circuitul procesual și instituțional, a generat riscul afectării integrității și confidențialității lor, precum și nu a asigurat respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale, iar probe care să confirme contrariul nu au fost prezentate.

La fel, prima instanță a apreciat ca fiind justă concluzia Consiliului Superior al Procurorilor că conduita procurorului Vitalie Galeru în raport cu dosarele penale nominalizate nu este un caz izolat, dar are caracter repetitiv și vicios, fiind încălcate grav normele legale, care reglementează termenul rezonabil și plenitudinea urmăririi penale, dreptul persoanei la un proces echitabil, rolul activ al procurorului în cadrul urmăririi penale, modul de păstrare a confidențialității urmăririi penale, regulile de transmitere a dosarelor penale și a altor materiale din gestiune, dar și prestigiul și autoritatea funcției de procuror, fiind întrunit elementul material al laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.e) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016.

Făcând trimitere la dispozițiile art. 31 și 118 din Codul administrativ, instanța ierarhic inferioară a relevat că Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020 este motivată, în conformitate cu normele legale unde sunt indicate argumentele, care sunt bazate pe o cercetare amplă a materialelor cauzei și a probelor acumulate de inspecția procurorilor în raport cu poziția părților în procedura administrativă.

În partea ce ține de anexarea ordonanțelor la cauzele penale nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, nr.XXXXXXX, în cazurile în care persistă relații civile, Curtea de Apel Chișinău a reținut ca fiind justă concluzia pârâtului că, în cazurile date procurorii corect au clasat dosarele, pe când procurorul Vitalie Galeru a admis declanșarea urmăririi penale și a contribuit la efectuarea acțiunilor procesual-penale pe caz, inclusiv acțiuni cu caracter de ingerință în viața privată a persoanei (perchezițiile petrecute la domiciliile reprezentanților autorității publice locale), deși Curtea Supremă de Justiție, încă la data de 27 decembrie 2017 își expuse opinia, fiind adoptată hotărârea în care au fost formulate concluzii asupra litigiului de referință, iar urmărirea penală a fost pornită peste aproape două luni de zile, la data de 19 februarie 2018.

Astfel, modul în care a acționat procurorul Vitalie Galeru a fost inconsistent și irelevant, conflictul juridic existent se examina și a fost soluționat pe rolul instanței de judecată civile, finalizându-se cu pronunțarea la 27 decembrie 2017 a deciziei Curții Supreme de Justiție, prin care a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, acțiunea SRL „Extradiv Com” împotriva Primăriei or. Sângeră pe acest litigiu.

Referitor la argumentul invocat de reclamant în acest sens, prima instanță a reținut că nu poate fi limitat dreptul oricărei persoane, care se consideră lezată în drepturi, să depună plângeri sau sesizări la organele de drept, însă existența pe acest caz a unei investigații prealabile, în temeiul art.274 din Codul de procedură penală, era deja cadrul adecvat și suficient ca să se dea răspunsul obiectiv privind ordinea de soluționare a conflictului. Or, tocmai aceasta și este menirea organelor de drept ca după investigațiile preliminare, să facă clarificările juridice de rigoare și să decidă asupra avansării spre urmărirea penală sau explicarea căilor prevăzute de lege pentru restabilirea drepturilor.

Așadar, misiunea-cheie de concretizare a aspectelor juridice revenea, în această speță, procurorului Vitalie Galeru, care urma să întreprindă măsurile necesare pentru a nu admite declanșarea unei proceduri penale neîntemeiate.

Argumentul invocat de reclamant că în cadrul cauzelor penale a efectuat acțiuni de urmărire penală, Curtea de Apel Chișinău la catalogat ca fiind neîntemeiat, deoarece la data când a fost identificată situația abandonării de către reclamant a dosarelor în biroul nr.503, nu erau efectuate acțiuni, or, art.255 alin.(2) din Codul de procedură penală stipulează expres că ordonanța trebuie să fie motivată și să cuprindă: data și locul întocmirii, numele, prenumele și calitatea persoanei care o întocmește, cauza la care se referă, obiectul acțiunii sau măsurii procesuale, temeiul legal al acesteia și semnătura celui care a întocmit-o, iar ordonanța nesemnată de persoana care a întocmit-o nu are putere juridică și se consideră nulă. Astfel, orice alt format al ordonanțelor decât cel semnat este doar un proiect și nu poate fi calificat drept act procedural corespunzător.

Prin urmare, la data depistării situației dosarelor abandonate în biroul nr.503, nu era adoptată o soluție procesual-penală, urmărirea penală având statut de aflare în derulare.

De altfel, instanța ierarhic inferioară a respins ca fiind neîntemeiat argumentul reclamantului că actul administrativ contestat este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. Or, reieșind din dispozițiile Avizului nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, în conformitate cu care independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză, dar și ale pct. 6.2.1 al Codului de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

Astfel, Consiliul Superior al Procurorilor întemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile lui Vitalie Galeru se încadrează în prevederile art.38 lit.a) și e) a Legii cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016.

Invocând dispozițiile art. 29 alin. (1) - (3) din Codul administrativ, Curtea de Apel Chișinău a conchis că actul administrativ individual contestat – Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020, prin care față de Vitalie Galeru a fost aplicată sancțiunea disciplinară „eliberarea din funcție”, a fost emisă în conformitate cu legislația în vigoare și cu respectarea principiului proporționalității prevăzut la art. 29 din Codul administrativ. Or, hotărârea de sancționare disciplinară a fost emisă în privința lui Vitalie Galeru ca urmare a abaterii disciplinare comise de către acesta și constatate cu certitudine în cadrul unei proceduri administrative legale, efectuată de Inspekția Procurorilor a Procuraturii Generale.

Așadar, analizând actele cauzei, argumentele invocate de participanții la proces, Curtea de Apel Chișinău, a concluzionat că Consiliul Superior al Procurorilor, a adoptat hotărârea nr.1-57/2020 din 03 iulie 2020 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-21/20 din 29 mai 2020, adoptată în privința procurorului Vitalie Galeru”, cu respectarea normelor legale ce reglementează procedura de examinare a contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, iar temeiuri de anulare a acesteia nu au fost stabilite.

La 04 martie 2022 Vitalie Galeru a depus recurs, iar la 27 mai 2022 a prezentat motivarea recursului împotriva hotărârii din 28 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

În susținerea recursului, Vitalie Galeru a indicat motivele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, suplimentar menționând că nu este de acord cu hotărârea din 28 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, deoarece este nemotivată și emisă cu aprecierea arbitrară a probelor.

Subsecvent, referitor la comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit.a) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016, Vitalie Galeru a enunțat că sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, adresată Consiliului Superior al Procurorilor, în baza căreia a fost pornită procedura disciplinară, în rezultatul căreia i s-a învinovat comiterea abaterii disciplinare prevăzută în art. 38 lit. a) al Legii cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016 — îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, pentru care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de mustrare, este ilegală, afectată de vicii grave de procedură și de fond, și a fost depusă de o persoană, care nu are astfel de competență. Iar, Inspekția Procurorilor, nu a avut niciun temei legal să examineze sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos în privința sa, deoarece aceasta a fost depusă de către o persoană care și-a arogat competențe, care exced cadrul normativ. Cu toate acestea, instanța de judecată, ilegal și arbitrar a notat că sesizarea depusă de Adrian Mircos, este legală, nu este afectată de vicii grave de procedură și fond, și a fost depusă de o persoană care are astfel de competență.

De asemenea, recurentul a invocat faptul că instanța de judecată, acționează în mod diferit pe cazuri similare, ceea ce constituie o diferență de tratament discriminatorie, prin ce încalcă prevederile art. 137 Cod administrativ și dispozițiile art. 14 CEDO, care interzice tratarea în mod diferit a persoanelor aflate în situații compatibile.

De altfel, recurentul a susținut că, prin depunerea sesizării de către procurorul-sef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos la Consiliul Superior al Procurorilor, în baza căreia a fost pornită procedura disciplinară, fiindu-i încredințată comiterea abaterii disciplinare prevăzută în art. 38 lit. a) al Legii cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016 - îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, pentru care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de mustrare, i-au fost încălcate drepturile prevăzute în art. 137 Cod administrativ și art. 14 CEDO.

Or, faptul că acțiunile lui Adrian Mircos au avut un caracter tendențios, părtinitor și că acesta a acționat diferențiat în situația sa, în coraport cu alți procurori, l-a probat prin prezentarea în instanța de judecată, a solicitării lui Alexandr Stoianoglo nr. 1 1-10d/20-3966 din 04 iulie 2020, adresată de către acesta la o zi după ce a fost eliberat din organele procuraturii, în adresa tuturor procuraturilor specializate și celor teritoriale, prin care a solicitat prezentarea la adresa de e-mail a lui Adrian Mircos a copiilor ordonanțelor de scoatere de sub urmărire penală a persoanelor puse sub învinuire, a celor reținute și/sau a celor care au fost arestate preventiv și/sau la domiciliu emise de procurori, în perioada lunilor ianuarie 2020-iunie 2020, adică inclusiv după ce Adrian Mircos a sesizat Consiliul Superior al Procurorilor privind așa-zisa îndeplinire necorespunzătoare de către el a obligațiilor de serviciu.

Prin urmare, ca rezultat al executării de către procurorii din cadrul Procuraturilor specializate și cele teritoriale a solicitării lui Alexandr Stoianoglo, în adresa lui Adrian Mircos au fost expediate mai multe ordonanțe emise de către procurori pe diferite cauze penale, prin care au dispus scoaterea persoanelor de sub urmărire penală și clasarea proceselor penale, pe motiv că în speță persistă relații civile, inclusiv ordonanțele emise în cadrul cauzelor penale nr. XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX, pe care le-a prezentat în instanța de judecată.

Având în vedere că din conținutul ordonanțelor de clasare a proceselor penale nominalizate, rezultă expres existența unor relații civile între subiecții supuși urmăririi penale, Adrian Mircos nici într-un caz nu a sesizat Consiliul Superior al Procurorilor, să verifice acțiunile altor procurori, așa cum a procedat în cazul său.

Astfel, atitudinea diferențiată a lui Adrian Mircos față de persoana sa în coraport cu alți procurori, care au admis, la fel, pornirea urmăririlor penale în alte cauze penale, în care obiect de examinare la constituit apariția relațiilor civile între diferiți subiecți, atestă cu certitudine că acesta a acționat părtinitor și direct la indicația lui Alexandr Stoianoglo.

Referitor la ipoteza că Consiliul Superior al Procurorilor nu este organul abilitat, conform prevederilor Codului de procedură penală, de a se expune asupra caracterului defectuos de pornire a urmăririi penale, în cauzele XXXXXX și XXXXXX, Vitalie Galeru a susținut că prima instanță nu a luat în calcul și nu s-a expus asupra argumentului său că, conform art. 68 alin. (1) și (2) al Legii nr. 3 din 05 februarie 2016 cu privire la Procuratură, Consiliul Superior al Procurorilor, este organ de autoadministrare al sistemului Procuraturii și garantul independenței și imparțialității procurorilor, și nicidecum un subiect procesual în cadrul unor proceduri penale. Iar, alegațiile că a acceptat neîntemeiat pornirea urmăririi penale în cauzele penale nr. XXXXXX și XXXXXX contrar normelor legale, nu constituie în sine temei pentru atragerea la răspundere a procurorului. Or,

procurorul își desfășoară activitatea în baza principiului independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal hotărâri în cauzele pe care le gestionează.

Iar, constatările Consiliului Superior al Procurorilor cu privire la faptul că a acceptat ilegal pornirea urmăririi penale în cauzele penale nr. XXXXXX și XXXXXX de către organul de urmărire penală al Centrului Național Anticorupție și a condus urmărirea penală în această cauză penală, deși relațiile apărute între SRL „Extardiv Com”, SRL „Radfruct” pe de o parte și administrația publică locală a or. Sângera, mun. Chișinău, purtau un caracter administrativ, au fost făcute de persoane, care nu sunt abilitate cu asemenea atribuții potrivit Codului de procedură penală. Or, nu a fost emis vreun act procedural, prin care să se stabilească maniera ilegală sau neîntemeiată de instrumentare a cauzei penale litigioase de către subsemnat, iar clasarea acestor cauze penale de către un alt procuror din cadrul Procuraturii Anticorupție, nu-i poate fi imputat atâta timp cât procurorul decide asupra unei sau altei soluții, în mod independent și în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Subsidiar, având în vedere cele enunțate, recurentul a conchis că prima instanță a încălcat prevederile art. 137 din Codul administrativ, precum și art. 1 CEDO, care interzice tratarea în mod diferit a persoanelor aflate în situații compatibile (*Fredin v. Suedia, 18 februarie 1991, Seria A nr. 192 § 60*). Iar, diferența de tratamente în situații similare, precum și orice similitudine de tratamente în situații diferite, vor fi considerate discriminări în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

De altfel, Vitalie Galeru a susținut că în cadrul cauzelor penale nr. XXXXXX și XXXXXX, nu a fost admisă efectuarea acțiunilor procesual- penale, inclusiv acțiuni cu caracter de ingerință în viața privată a persoanei sub formă de efectuare a perchezițiilor.

Aici, recurentul a invocat că Curtea de Apel Chișinău nu a luat în considerare și nu s-a expus asupra argumentului său că, în cadrul urmăririi penale au fost efectuate acțiuni de urmărire penală sub formă de percheziții, acțiuni care au fost supuse controlului de către judecătorul de instrucție, ceea ce denotă că așa-numitele constatări ale Consiliului Superior al Procurorilor nu țin de competența acestuia, dar a judecătorului de instrucție și nu pot prevala actului judecătoresc emis de instanță.

În acest sens, recurentul a menționat că acțiunile de urmărire penală indicate, care au fost efectuate în cadrul cauzelor penale nr. XXXXXX și XXXXXX, au fost efectuate cu autorizarea judecătorului de instrucție, adică au fost supuse controlului judiciar (fila nr. 34-36, 46-48 a volumului nr. V a procedurii disciplinare nr. 35-53/13).

De asemenea, recurentul a subliniat că, prin pornirea urmăririi penale, în cauzele penale nr. XXXXXX și XXXXXX și recunoașterea unor persoane de către organul de urmărire penală în calitate de bănuiți, iar a unei persoane în calitate de învinuit, acestora nu le-au fost încălcate anumite drepturi și libertăți fundamentale. Iar, Curtea de Apel Chișinău nu a luat în considerare și nu s-a expus asupra argumentului său că, conform pct. 53 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica asigurării controlului judecătoresc de către judecătorul de instrucție în procesul urmăririi penale nr.7 din 04 iulie 2005, nu sunt pasibile de atacare, de regulă, nici hotărârile privind pornirea urmăririi penale, ordonanța de

recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit, învinuit. ordonanța prin care s-a dispus efectuarea expertizei etc, pe motiv că aceste acte procedurale sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și, prin sine însăși, pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit, punerea persoanei sub învinuire, dispunerea efectuării unei expertize nu afectează drepturi sau libertăți constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea, și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

Referitor la comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. e) din Legea nr. 3 din 05 februarie 2016 cu privire la Procuratură, recurentul a menționat că Inspekția procurorilor și membrii Consiliului Superior al Procurorilor la emiterea hotărârii s-au inspirat din surse, altele decât materialele cauzelor penale nr. XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX.

Or, în cadrul ședințelor de judecată, a prezentat extrasul din solicitarea Inspekției procurorilor nr. 12839/19 din 18 noiembrie 2019, emis în cadrul procedurilor disciplinare pornite în privința sa și adresată Procuraturii Anticorupție, prin care s-a solicitat prezentarea dosarelor nr. XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX.

Totodată, a prezentat și extrasul din documentul de ieșire a Procuraturii Anticorupție nr. 12884/19 din 21 noiembrie 2019, conform căruia în rezultatul executării solicitării Inspekției procurorilor indicate, Procuratura Anticorupție a expediat în adresa Inspekției procurorilor numai cauza penală nr. XXXXXX, la care în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/20 din 03 iulie 2020 nu se face trimitere că el ar fi admis anumite încălcări.

Iar, faptul că Inspekția procurorilor și membrii Consiliului Superior al Procurorilor nu au examinat materialele cauzelor penale nr. XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX, în baza cărora i se încredințează că a admis diferite încălcări și nu le-au anexat la materialele procedurii disciplinare, denotă cu certitudine că Consiliul Superior al Procurorilor în Hotărârea nr. 1-57/20 din 03 iulie 2020, dar și Curtea de Apel Chișinău în hotărârea din 28 februarie 2022, s-au expus în mod vădit arbitrar, fără a lua în considerare probele prezentate de către reclamat în cadrul ședințelor de judecată.

Subsecvent, recurentul a susținut că nu corespunde adevărului faptul că începând cu anul 2010 și până în luna aprilie 2018, nu a emis o hotărâre conform rigorilor procesual penale pe marginea cauzelor penale nr. XXXXXX și XXXXXX.

Or, la materialele procedurii disciplinare, este anexată ordonanța de conexare a cauzei penale nr. XXXXXX la cauza penală XXXXXX, emisă de către el la 18 mai 2010 (fila nr. 41-42 a volumului nr. IV a procedurii disciplinare nr. 35-53/13).

Astfel, ordonanța de conexare a cauzei penale nr. XXXXXX la cauza penală nr. XXXXXX, a fost obținută și anexată la materialele procedurii disciplinare de către reprezentantul Inspekției procurorilor în anul 2019, în momentul efectuării controlului, dar nu de el, întrucât nu activează în cadrul Procuraturii Anticorupție din 03 aprilie 2018 și nu a avut acces la materialele cauzelor penale nr. XXXXXX și XXXXXX în perioada controlului efectuat de către Inspekția procurorilor.

Însă, membrii Consiliului Superior al Procurorilor, fără a avea acces la

materialele cauzei penale nr. XXXXXX și a le examina, și-au permis să indice în Hotărârea nr. 1-57/20 din 03 iulie 2020 că începând cu anul 2010 și până în aprilie 2018, procurorul Vitalie Galeru a lăsat pur și simplu acest dosar în nelucrare, iar urmărirea penală a stagnat fără o justificare rezonabilă.

Recurentul a indicat că, deoarece faptele reflectate în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/20 din 03 iulie 2020 nu corespund adevărului, după suspendarea lui Alexandr Stoianoglo din funcția de Procuror General, a obținut și a prezentat în instanța de judecată, ordonanța prin care s-a dispus suspendarea urmăririi penale în cauza penală nr. XXXXXX, emisă în general de un alt procuror și anume de către procurorul Adrian Popenco la 30 martie 2012, în care este indicat expres că la 18 mai 2010, la această cauză penală a fost conexată cauza penală nr. XXXXXX, cea care i se încredințează că a lăsat-o în nelucrare până în anul 2018.

Subsecvent, recurentul a susținut că recent a constatat că, prin ordonanța din 25 februarie 2022, emisă de Procurorul-șef interimar al Procuraturii Anticorupție Elena Cazacov, s-a dispus anularea ordonanței de suspendare a urmăririi penale în cauza penală nr. XXXXXX, adoptată de procurorul în Procuratura Anticorupție Adrian Popenco la 30 martie 2012, iar din aliniatul doi al acestei ordonanțe, reiese expres că ulterior la această cauză penală au fost conexe cauzele nr. XXXXXX și XXXXXX, care i se încredințează că a lăsat-o în nelucrare până în 2018.

Însă, odată ce Curtea de Apel Chișinău a indicat în hotărârea emisă că reclamantul nu a prezentat probe care să confirme contrariul celor menționate în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/ 20 din 03 iulie 2020, denotă faptul că prima instanță nu a pătruns în esența litigiului, pentru a oferi o apreciere juridică, în conformitate cu rigorile legale.

La fel, recurentul a menționat că nu corespunde adevărului faptul că începând cu 14 februarie 2014 și până în luna octombrie 2019, nu a efectuat acțiuni de urmărire penală, nu a prelungit termenul de urmărire penală și nu a adoptat o soluție procesual penală în cadrul cauzei penale nr. XXXXXX.

Or, în cadrul ședinței de judecată, a prezentat copia ordonanței din 17 mai 2016, emisă în cadrul cauzei penale nr. XXXXXX, care denotă prelungirea termenului de urmărire penală până la 17 iulie 2016. Totodată, în cadrul ședinței de judecată, a prezentat și ordonanța din 31 mai 2016, prin care a dispus clasarea procesului penal în prezenta cauză penală, ceea ce adevărește într-o manieră obiectivă faptul că în cauza penală nominalizată, a fost emisă o hotărâre conform prevederilor 291 Cod de procedură penală.

Mai mult, recurentul a indicat că a prezentat și ordonanța din 14 octombrie 2019, emisă de Procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, prin care s-a dispus reluarea urmăririi penale în cauza penală nr. XXXXXX și anularea ordonanței, emisă de el la 31 mai 2016, prin care a fost dispusă clasarea procesului penal.

De altfel, recurentul a susținut că actele indicate sunt anexate la materialele cauzei penale nr. 201048012, iar ipoteza reflectată în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor, precum că până în luna octombrie 2019 nu a efectuat acțiuni de urmărire penală, nu a prelungit termenul de urmărire penală, și nu a adoptat o soluție procesual-penală în cadrul cauzei penale nr. XXXXXX, denotă cu certitudine că, inspectorul din cadrul Inspecției procurorilor și membrii Consiliului Superior al Procurorilor nu au examinat materialele cauzei penale nr. XXXXXX și

mai degrabă au preferat să noteze afirmații subversive, fără să-și creeze o imagine clară despre identitatea faptelor sesizate.

Astfel, este incontestabil faptul că Curtea de Apel Chișinău, odată ce a indicat în hotărârea contestată că reclamantul nu a prezentat probe, care să confirme contrariul celor menționate în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/ 20 din 03 iulie 2020, s-a ghidat de alte circumstanțe iluzorii și în mod vădit s-a distanțat de la cele particulare ale speței, pronunțând o hotărâre ilegală.

În continuare, recurentul a relevat că este eronat argumentul precum că începând în perioada septembrie 2015 - octombrie 2019, nu a adoptat o soluție procesual penală în cadrul cauzei penale nr. XXXXXX.

Aici, Vitalie Galeru a precizat că la materialele procedurii disciplinare este anexată ordonanța din 09 februarie 2016, emisă în cadrul acestei cauze penale, prin care a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitei Marina Șișcovschi și suspendarea urmăririi penale până la stabilirea persoanelor care au săvârșit infracțiunea (fila nr. 42-50 a volumului nr. 1-11 a procedurii disciplinare nr. 35-53/13).

Complementar, recurentul a indicat că în rezultatul examinării plângerii apărătorului în interesele Marinei Șișcovschi, prin ordonanța din 05 martie 2020, emisă de Procurorul-șef interimar al Procuraturii Anticorupție, s-a dispus admiterea plângerii nominalizate și modificarea ordonanței din 29 februarie 2016, emisă de procurorul Vitalie Galeru, în sensul schimbării temeiului scoaterii de sub urmărire penală a învinuitei Matrina Șișcovschi.

Așadar, toate aceste fapte denotă cu certitudine că la 29 februarie 2016 a emis o hotărâre procesual-penală în cadrul cauzei penale nr. XXXXXX, iar faptele reflectate în hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor și a Curții de Apel Chișinău la acest compartiment sunt aberante și denaturate.

În susținerea argumentului că Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor cu nr. 1-5720 din 03 iulie 2020, este afectată de vicii grave de procedură, prin ce au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO, Vitalie Galeru a menționat că la adoptarea acesteia a participat nemijlocit Alexandr Stoianoglo, în calitate de Procuror General, care anterior i-a solicitat demisia din organele Procuraturii, iar el nu a răspuns la solicitarea acestuia.

Faptul că Alexandr Stoianoglo, i-a solicitat demisia din organele Procuraturii, a fost recunoscut de el însuși în cadrul emisiunii „Politika Nataliei Morari din 08 septembrie 2020”.

Iar, aceste date sunt capabile să demonstreze cu certitudine precum că eliberarea sa din funcție s-a făcut la indicația Procurorului General, în rezultatul influențării directe a membrilor Consiliului Superior al Procurorilor, ca aceștia să emită hotărârea de a-l elibera din organele procuraturii, fără să studieze materialele procedurii disciplinare.

De altfel, recurentul a indicat că deși a prezentat probe, care demonstrează cu certitudine că Procurorul General Alexandr Stoianoglo, încă din momentul în care a ajuns în funcția de a Procuror General, i-a solicitat demisia, fapt confirmat de către el, prima instanță a distorsionat cele declarate de acesta, menționând că Alexandr Stoianoglo în cadrul emisiunii televizate s-a expus asupra încălcărilor comise de către procurorul Vitalie Galeru.

În opinia recurentului, aceste circumstanțe denotă faptul că instanța de fond nu a cercetat probele prezentate, întrucât în cadrul acelei emisiuni Alexandr

Stoianoglo nu s-a expus asupra niciunei încălcări, pe care chipurile ar fi admis-o în activitatea sa, însă a comunicat cu certitudine că i-a solicitat demisia, iar el odată ce nu am acceptat-o, într-un mod obraznic a fost demis de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Recurentul a susținut că prin participarea lui Alexandr Stoianoglo la ședințele Consiliului Superior al Procurorilor, în cadrul cărora a fost examinată contestația împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-21/ 20 din 29 mai 2020, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de prevederile art. 6 CEDO.

Referitor la faptul că acțiunile sale nu întrunesc fapta disciplinară prevăzută în art. 38 lit. e) din Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 05 februarie 2016, iar acest fapt urmează a fi stabilit de către instanța de judecată, conform prevederilor Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată, dar nu de către Consiliul Superior al Procurorilor, Vitalie Galeru a menționat că Curtea de Apel Chișinău nu a luat în considerare și nu s-a expus asupra argumentului său că încălcarea gravă și abuzivă a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, în sensul art. 2 alin. (1) al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată, reprezintă cazuri excepționale, care se manifestă prin încălcarea acelor drepturi care sunt garantate de Constituție și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, ori când consecințele acțiunilor ilicite comise sânt extrem de grave sau chiar iremediabile, și urmează a fi apreciată numai de către instanța de judecată, în sensul prezentei Legi și nici într-un caz de către Consiliul Superior al Procurorilor în calitate de organ de autoadministrare al sistemului Procuraturii și garantul independenței și imparțialității procurorilor.

Referitor la faptul precum că și-a recunoscut vina în comiterea abaterii disciplinare prevăzută în art. 38 lit. e) din Legea cu privire la procuratură nr. 3 din 05 februarie 2016, recurentul a precizat că acest fapt a fost reflectat în Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-57/20 din 03 iulie 2020, cu rea credință, pentru a induce într-o eventuală eroare instanța de judecată, deoarece el a recunoscut numai faptul că nu a transmis dosarele indicate în arhiva Procuraturii Anticorupție, dar nicidecum că nu a emis soluții pe marginea acestor cauze penale.

În context, recurentul a susținut că prezența acestor soluții la cauzele penale nr. XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX, denotă că nu a încălcat normele procesual-penale, așa cum încearcă să ducă în eroare reprezentanții Consiliului Superior al Procurorilor.

Cu titlu subsidiar, recurentul a menționat că toate declarațiile pe care le-a făcut atât în fața Inspecției procurorilor, cât și membrilor Consiliului Superior al Procurorilor, au fost făcute fără a avea acces la materialele cauzelor penale nominalizate și evident că datorită timpului care a trecut din 2016, moment în care a dispus ultima soluție pe dosarele, care i se încredințează că a admis abaterile disciplinare, și până în 2019-2020, când a făcut acele declarații, nu-și amintea cu exactitate cele întâmplate, iar în acest caz, numai actele anexate la materialele cauzelor penale nr. XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX și XXXXXX, demonstrează situația reală.

În final, Vitalie Galeru a invocat că la aplicarea în privința sa a sancțiunii disciplinare prevăzute în art. 38 lit. e) din Legea cu privire la procuratură nr. 3 din

05 februarie 2016, au fost încălcate prevederile art. 137 Cod administrativ și art. 14 CEDO.

Or, Consiliul Superior al Procurorilor examinând contestația pe cazuri similare, în care unui procuror i-a fost încredințată aceeași abatere disciplinară ca și în cazul său, i-a modificat altui procuror pedeapsa disciplinară în una mai blândă.

Prin referința depusă la 27 iunie 2022, Consiliul Superior al Procurorilor a solicitat declararea inadmisibilă a recursului depus de Vitalie Galeru și menținerea hotărârii contestate.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Potrivit art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din același Cod, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea în prezenta cauză de contencios administrativ la 28 februarie 2022.

Din materialele cauzei rezultă că, Vitalie Galeru, a recepționat copia dispozitivului deciziei din 28 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău la data de 02 martie 2022, iar la 13 mai 2022, reprezentantului acestuia, avocatului Andrei Crasnoștan i-a fost notificată decizia motivată, prin intermediul oficiului poștal, fapte confirmate prin recipisa semnată de recurent și avizul de recepție, anexate la dosar (f.d.75, 79, Vol.II).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că Vitalie Galeru s-a conformat dispozițiilor art. 245 Cod administrativ și a depus în termen recursul la 04 martie 2022 și motivarea recursului la data de 27 mai 2022.

Examinând temeiurile recursului depus de Vitalie Galeru în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de

Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Astfel, completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de Vitalie Galeru, este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Vitalie Galeru se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nina Vascan